ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. E.,** zastoupeného advokátem Mgr. Zdeňkem Vaňátkem, se sídlem advokátní kanceláře Stankovského 144, Čelákovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2012, čj. OD 1430/11-3/ 67.1/11304/St, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 6. 8. 2012, č. j. 63 A 3/2012 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu v Novém Boru ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. SO2-1273/2011-720/Ča jako opožděné.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu: Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 4. 11. 2011 a obsahovalo poučení o opravném prostředku tohoto znění: „*Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému úřadu Libereckého kraje, podáním u zdejšího správního orgánu. Včas podané a přípustné odvolání má odkladný účinek. Proti*

rozhodnutí o přestupku se může odvolat v plném rozsahu jen obviněný z přestupku.“ Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním ze dne 7. 11. 2011, adresovaným Krajskému úřadu Libereckého kraje a tomuto úřadu také dne 21. 11. 2011 zásilku odeslal. Usnesením ze dne 23. 11. 2011 pak krajský úřad postoupil odvolání podle § 12 správního řádu s přihlédnutím k § 86 odst. 1 správního řádu Městskému úřadu v Novém Boru. Zásilka byla z krajského úřadu odeslána dne 28. 11. 2011 a doručena dne 29. 11. 2011.

Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že odvolání bylo žalobcem skutečně podáno opožděně. Posledním dne lhůty k podání odvolání byl den 21. 11. 2011, v uvedený den však žalobce odeslal odvolání nepříslušnému úřadu a úřadu příslušnému bylo pak odvolání přeposláno až dne 28. 11. 2011, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Krajský soud se přitom neztotožnil s hlavní námitkou žalobce, že byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně poučen o možnosti podat odvolání zavádějícím způsobem. Dle jeho názoru termín „ *podáním u zdejšího správního orgánu*“ se zcela logicky (gramaticky užitím čárky) váže na úřad, který toto rozhodnutí vydal. Žalobcovo tvrzení o nejasnosti poučení považoval za zjevně neopodstatněné, neboť chápat a vyložit smysl poučení jinak, než jak vyplývá ze smyslu věty v obecné češtině, nelze. I pro laika vyplývá z dikce poučení zcela srozumitelně, ke kterému úřadu se odvolání podává, pokud je při čtení poučení přiměřeně soustředěný, přičemž takovou míru pozornosti lze od adresáta rozhodnutí spravedlivě vyžadovat. Žalobce takovou pozornost poučení nevěnoval a následky své nepozornosti musí přičíst jen sám sobě. Krajský soud se pak neztotožnil ani s dalšími, již podružnými námitkami uplatněnými žalobcem.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Konkrétně namítal, že poučení obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je gramaticky velmi nejednoznačné a obsahuje i písařský překlep. Text navíc neodpovídá právním předpisům České republiky, neboť každé odvolání podle správního řádu, respektive zákona o přestupcích je přípustné, ačkoliv to správní orgán ve svém rozhodnutí rozlišuje. Stěžovatel tedy tímto rozhodnutím nebyl řádně poučen o místu podání odvolání, neboť za pojem „zdejší správní orgán“ si člověk bez právnického vzdělání či bez zkušeností ze správního řízení může dosadit právě odvolací správní orgán. Závažnost pochybení správního orgánu v této otázce krajský soud nesprávně vyhodnotil, stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních námitek a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Mezi účastníky není sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud tedy při svém rozhodování vycházel z výše popsaného. Při posuzování vytyčené právní otázky pak aplikoval následující ustanovení správního řádu.

Podle § 68 odst. 5 správního řádu se v poučení správního rozhodnutí uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Podle § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 v případě chybějícího,

neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

Podle § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.

Jak vyplývá z výše uvedených ustanovení § 68 odst. 5 a § 83 odst. 2 správního řádu, zákon chrání při uplatňování opravných prostředků účastníka tak, aby v důsledku své neznalosti práva neutrpěl v řízení újmu. Tato ustanovení naplňují jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů uvedenou v § 4 odst. 2 správního řádu. V projednávané věci stěžovatel opakovaně tvrdí (v žalobě i v kasační stížnosti), že poučovací povinnost nebyla ze strany správního orgánu prvního stupně řádně splněna, a i když to výslovně neuvádí, pro účely stanovení odvolací lhůty se zřejmě dovolává aplikace citovaného ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu.

Nejvyšší správní soud však názor zastávaný stěžovatelem nesdílí. Poučení o možnosti podat odvolání bylo součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeného stěžovateli, obsahovalo všechny náležitosti podle § 68 odst. 5 správního řádu a nebylo ani v ničem nesprávné. Důvodem k prodloužení odvolací lhůty podle § 83 odst. 2 správního řádu přitom mohou být jen objektivní vady podaného poučení, nikoliv skutečnost, že si stěžovatel jeden z bodů poučení o své újmě chybně vyložil a subjektivně ho považuje za zavádějící. K jeho tvrzení, že poučení o místu podání odvolání bylo formulováno matoucím způsobem, tak Nejvyšší správní soud pouze odkazuje na sice stručné, ale výstižné odůvodnění rozsudku krajského soudu k této otázce, s nímž se plně ztotožňuje.

K věci pak už jen dodává, že zcela odpovídající bylo podané poučení i v části, v níž se uvádí, že „*Včas podané a přípustné odvolání má odkladný účinek. Proti rozhodnutí o přestupku se může v plném rozsahu odvolat jen obviněný z přestupku.*“ Správní orgán zde v první větě doslova citoval ustanovení § 85 odst. 1 správního řádu, takže Nejvyššímu správnímu soudu není jasné, jakou nesprávnost v podaném poučení stěžovatel spatřuje, stejně tak jako co přesně mínil svým tvrzením, že „*každé odvolání podle správního řádu, respektive podle zákona o přestupcích je přípustné*“. Pojem nepřípustnosti odvolání je obsažen v § 92 správního řádu, příklad nepřípustného odvolání lze přitom odvodit přímo z věty druhé této části poučení, kdy je zřejmé, že nepřípustným by bylo odvolání podané proti výroku o přestupku jinou osobou než obviněným, typicky například poškozeným. Výše uvedená problematika odkladného účinku odvolání navíc nemá se samotnou otázkou délky odvolací lhůty nic společného. Z překlepu při psaní předložky v, ve, pak nic konkrétního ohledně zkrácení svých práv nedovozuje ani stěžovatel.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ani jinými vadami, k nimž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovaný správní orgán byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady řízení

přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu